

дружина Ольги без труда та тихцем убивала Деревлян одного по другім і перебила усіх.

Гірко застогнала деревлянська земля другого дня, коли із сходом сонця напилася тільки рідної крові. Що найкращі люди згинули марно. Весь цвіт деревлянського лицарства перебила одна незначна жіноча рука. Старі, досвідні батьки поклали голови свої побіч синів-молодців, з яких декотрі давали гарну надію на будуче. Не було сім'ї одної, де-б не треба було оплакувати кого дорогого: жінка мужа, мати сина, сестра брата рідного.

А Ольга з своєю дружиною вернула по тих кровавих поминках у Київ. В душі бачила вона все, що діялося за той час в деревлянській землі, чула зойки жінок, плач дітей і хоч жалій було їх, як людей, то радувалася в душі, що покарала убійників свого мужа. І вона мала чоловіка, і її син мав батька і так само був він їм добрий, як тамті своїм! Кривда за кривду! Смерть за смерть!

Побивалися Деревляни, але се ще не конець був. Вернувши до Києва, Ольга стала збирати велике військо. Ладила великий похід на Деревлян. Не хотіла воювати з ними далі підступом, як до тепер, але змирити ся в отвертім полі.

Цілий рік тревали приготування. Хто тільки міг стати до зброї, збирався під прапор Ольги. Старезні діди йшли в рядах попри молоденьких хлопців, які ледви унесли ту зброю, якою мали воювати. Навіть маленького Святослава взяла Ольга з собою.

— Ходи сину! — мовила до Святослава — Идем карати ворогів, що взяли нам нашого тата! Ти зачнеш боротьбу, а за твоєю посиплють ся наші стріли!

Знали про се Деревляни. Зачували вони про приготування Ольги, ладили ся й собі до оборони. І як тільки почули що Ольга вирушила з військом із Києва, вони й собі повиходили з своїх міст та йшли проти Ольги. Воліли міряти ся з нею в чистім полі, ніж наражати на небезпеку свої жінки й діти.

Два страшні противники стали проти себе. Одного вчех боротьбу пристрась, жажда мести за жстоку смерть за — других бадьорила тривога о життє своїх родин, о кров